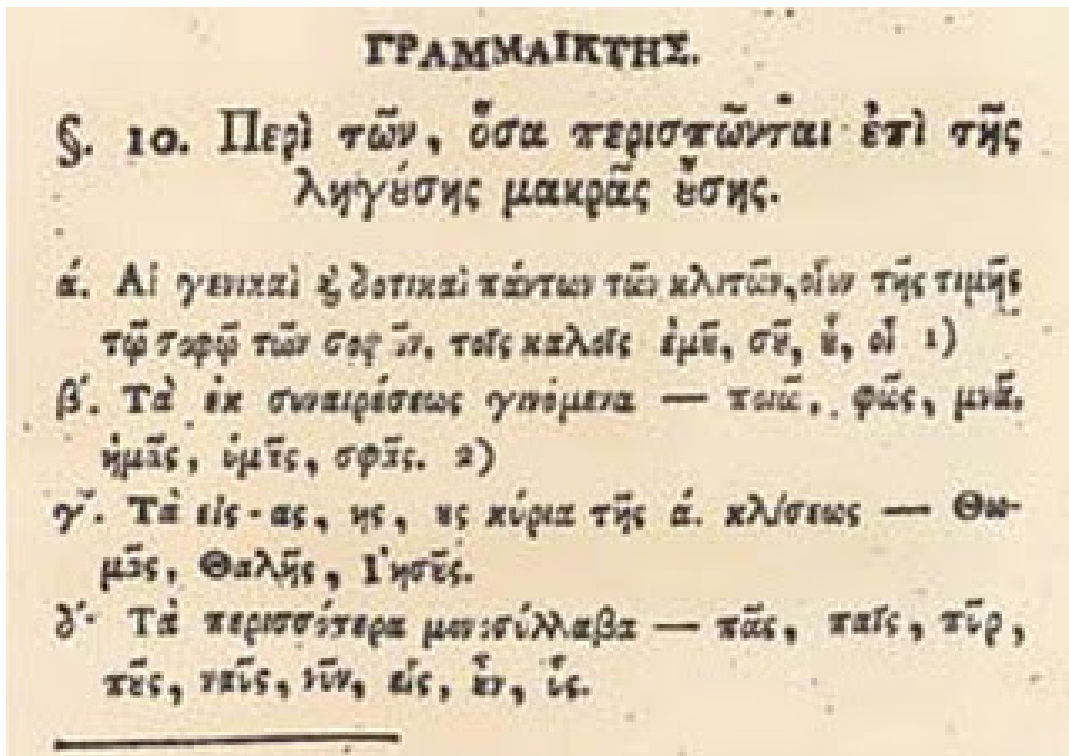

Ἐκκλησία καὶ πολυτονικὸ σύστημα γραφῆς

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Πρωτοπρεσβύτερος Μιλτιάδης Ζέρβας

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἔντυπα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔχουν τὴν ἰδιαιτερότητα νὰ γράφονται μὲ τὶς λέξεις πολυτονισμένες.

Πολλοὶ σπεύδουν νὰ ἐρμηνεύσουν τούτη

τὴν χρῆση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων ἐξαπολύοντας τὴν μομφὴ πρὸς τὴν Ἐκκλησία, πὼς εἶναι ἀγκιστρωμένη στὸ παρελθόν, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ προσαρμοστεῖ στὶς παροῦσες ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν. Κι ὅμως ὁ πολυτονισμὸς τῶν λέξεων στὰ ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα δὲν γίνεται στὶς μέρες μας ἀπλὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ τηρηθεῖ μία παράδοση, ἀλλὰ γιατί ἡ Ἐκκλησία ἔχει κάτι οὐσιαστικὸ νὰ ἐξηγήσει στοὺς νεοέλληνες.

Ὁ τρόπος ποὺ οἱ ἄνθρωποι κάθε ἐποχῆς ἐπιλέγουν νὰ χαράσσουν τὰ λόγια καὶ τὶς λέξεις τοὺς σ' ἓνα κομμάτι χαρτί, κρύβει τὶς ἀφετηρίες τοῦ τρόπου ποὺ ἔχουν ἐπιλέξει νὰ ζοῦν. Ἡ ἀπόφαση πρὶν λίγες δεκαετίες νὰ μεταβοῦμε σ' ἓνα μονοτονικὸ τρόπο γραφῆς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας, πέρα ἀπὸ τὰ ὅποια ἐπιχειρήματα τῶν ἐμπνευστῶν της, ἔκρυβε δύο συνιστώσες τοῦ «τρόπου» τοῦ σύγχρονου Ἑλληνα: τὴν χρηστικότητα καὶ τὴν εὐκολία. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ὀξεία, ἡ περισπωμένη, ἡ βαρεία, ἡ ψιλὴ καὶ ἡ δασεία μοῦ εἶναι ἄχρηστα, ἀφοῦ δὲν ἔχω ἓνα ἄμεσο καὶ χειροπιαστὸ κέρδος ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησή τους (δὲν διαβάζω διαφορετικὰ

κάποια λέξη ἂν συνοδεύεται ἀπὸ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τόνο ἢ ἀπὸ ἕνα πνεῦμα). Ἐπιπρόσθετα ἐπειδὴ μὲ δυσκολεύει ὁ πολυτονισμὸς τῶν λέξεων, μὲ τὸ πλῆθος τῶν κανόνων ποὺ πρέπει νὰ κατέχω, προτιμῶ μιὰ ἀπλουστευτικὴ χρῆση τῆς γραφῆς, ὅπου ὅλα χωροῦν σὲ ἕνα καὶ μόνο τόνο. [\(περισσότερα...\)](#)